

Hem zij de heerlijkheid in de Gemeente

door: A. Gibert

2 Timotheüs 2:19

De toestand in de wereld en ons geestelijk verval is zo, dat wij gevaarlijk lopen heen en weer geslingerd te worden tussen de Farizeese verwaandheid en ontmoediging. Wie het getuigenis ter harte gaat, voelt de behoefte notitie te nemen van de algemene verwarring, waarin zelfs het begrip christendom verloren gaat.

Een van de grootste functies die de christen ten deel is gevallen vindt men in Johannes 17:21. *“Opdat zij allen een zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, opdat ook zij in Ons een zijn, opdat de wereld gelooft dat U Mij hebt gezonden”*. Zij zijn geroepen aan de wereld te bewijzen, dat de Vader de Zoon gezonden heeft en wel door een familiale eenheid te openbaren. Een eenheid gevormd volgens de beginselen, die afwijken van die hier beneden gelden. Daarna, nadat Christus verheerlijkt is, heeft de uit de hemel neergedaalde Heilige Geest, de christen gedoopt om voortaan één lichaam te zijn (1 Kor. 12:13). Ze worden ook vermaand om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3). Dat heeft God gedaan. Christenen zijn nu verantwoordelijke Hem vrij te laten handelen naar Zijn Woord. Door zich hieraan te houden, Christus te erkennen en al Zijn rechten als Zoon van God en als verheerlijkt Mens het Hoofd van de Gemeente, die Zijn lichaam is en aan de Heilige Geest de hele leiding over te laten in de Gemeente, wordt Christus verheerlijkt. Alles wat de Naam van de Heer noemt, moet gescheiden blijven van het kwaad, want dit zijn de voorwaarden, het bewijs voor de wereld, van deze zichtbare eenheid.

Het is maar al te duidelijk, dat dit niet het geval is. Het is een getuigenis dat christenheid niet meer geeft. Toch spreekt men dikwijls in onze dagen, over het terugvinden van de ‘eenheid van de christenen’ en er worden ook pogingen in die richting gedaan. Maar op welke basis? Men zoekt wat ze gemeenschappelijk hebben in de leer van de verschillende kerken, terwijl men het onderscheidt tussen deze kerken behoudt. Het resultaat is en kan alleen zijn: iedereen zal zijn uiterlijke godsdienstige vorm willen behouden en dus leerstellige punten prijsgeven, ook die waardoor ze nog aan de waarheid vasthielden. Men verbreedt dus de geloofsbelijdenis zodanig dat iedereen, vanaf de meest orthodoxe tot aan meest modernistische zich er bij aan

kan sluiten. Dat zijn menselijke pogingen, het is niet de kracht van God.

Twisten over zulke dingen heeft geen zin. Het is beter voor de lezer, die nog aan het Woord gehecht is, zich rekenschap te geven op welke manier het tegenwoordig gemeenschappelijk getuigenis, nog uitdrukking kan geven aan de trouw van de Heer te midden van de door de mens veroorzaakte wanorde. De Gemeente heeft in het begin van haar geschiedenis kenmerken vertoond, die nu verdwenen zijn en niet meer gezien kunnen worden. Maar tot aan het einde van deze geschiedenis zijn er andere factoren, die zullen blijven bestaan, buiten ieders bereik.

Zo is er:

- 1^e   *Wat niet terugkomt.*
- 2^e   *Wat blijft.*

1.   **Wat niet terugkomt**

“En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was een van hart en ziel, en ook niet een zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk” (Hand. 4:32). De eenheid van alle gelovigen, de eenheid van de Gemeente, was zichtbaar in zijn geheel. Het was de vrucht van de eerste liefde en deze eenheid werd bevestigd door een totale scheiding tussen gelovigen en niet-gelovigen. Dat heeft niet lang geduurd en dat kon ook niet lang duren, het zou de hemel op aarde geweest zijn. Wij zien nu dat de kinderen van God verstrooit zijn en dat de gemeente is vermengd met de wereld. Het onkruid groeit tussen de tarwe. Er is verwarring in het huis, het is het grote huis geworden. We vinden menselijke instellingen en organisaties in plaats van dat wat de Heer had ingesteld. Al deze kenmerken van verval van dat wat christelijk genoemd wordt kunnen het hart, dat Christus liefheeft, alleen maar pijn doen. Wij zouden schuldig zijn, als wij ons aandeel daarin te licht opvatten, als we zouden zeggen, hoewel het waar is, dat het niet anders kon gaan en dat de Heer en de apostelen dit hebben voorzegt. Want alles wat aan de mens is toevertrouwd is onderworpen aan het verval. Wij kunnen de schuld van dit verval ook niet op anderen gooien, want wij hebben er allen schuld aan.

Net zoals Daniël in Babel en Nehemia in Jeruzalem, weten we en zien we dat de Jeruzalem verwoest en onderworpen is. Wij moeten rouw bedrijven over zonde, waaraan wij allemaal medeschuldig zijn. *“Wij hebben gezondigd en misdreven”* (Dan. 9:5-15; Neh. 9:33).

De toestand zoals deze in het begin was is voorgoed verloren. God herstelt niet wat de mens heeft bedorven, alsof dat niet bedorven was. Het is verwaand en tegen de Schrift te zeggen: ‘Wij willen de Gemeente herstellen, zoals deze was in het begin van het christendom’. Het is zelfs niet juist om te zeggen, zoals men soms hoort: ‘Wij zijn maar met weinigen onder de kinderen van God, maar wij vergaderen nog zoals de eerste christenen’.

De dienst in het begin, bevatte instrumenten die eigen waren aan het begin, deze instrumenten zijn niet vernieuwd. God heeft niet meer apostelen gegeven en zal ook niet meer apostelen verwekken. Zij waren nodig om het fundament te leggen, dat Jezus Christus is en waren bekleed met een speciaal gezag en handelden en spraken door inspiratie. Daardoor hebben zij van de zijde van de Heer gegeven wat noodzakelijk was en hebben de Gemeente voorzien van beginselen, die nodig waren voor de gehele tijd van de Gemeente op aarde. De daarop volgende geslachten van de Gemeente moesten er goed gebruik van maken en deze leer van de apostelen bewaren. (Hand. 2:42; Gal. 1:9; 2 Petr. 3:2; 1 Joh. 2:24; 4:6). Ze moesten die niet aanpassen aan de veranderingen van deze wereld, zoals men wel beweerd te moeten doen, maar ze moeten deze als onfeilbare gids te gebruiken in deze veranderende wereld. Ze is volgens de bekende uitdrukking van Johannes, de Waarheid en de Gemeente is er de pilaar en grondslag van. De Gemeente maakt deze Waarheid niet en ze beschikt er ook niet over naar haar welgevallen.

Zo is het ook met de tekenen en wonderen, die in die dagen de werking van de Heilige Geest vergezelden. De vele *“wonderen en allerlei krachten en uitdelingen”* hebben opgehouden. Zij waren het getuigenis, dat God gaf aan hen die de Heer gehoord hadden (Hebr. 2:3-4). *“En zij gingen uit en predikten overal, terwijl de Heer meewerkte en het woord bevestigde door de tekenen die daarop volgden”* (Mark. 16:20). Toen de Waarheid eenmaal was vastgelegd in de Schrift en Gemeente beschikte over een goddelijk geformuleerde Waarheid, hebben deze openbaringen opgehouden.

2. Wat blijft

Zouden onze hulpbronnen dan minder zijn dan in het begin? Zeker niet. Laten we God danken voor de onuitsprekelijk waarde van alles wat gebeven is. *“Het vaste fundament van God staat”* (2 Tim. 2:19) zegt Paulus op de drempel van de laatste dagen. Menselijke bouwers hebben, helaas, slechte materialen gebruikt en wij doen daaraan mee, maar het eenmaal gelegde

fundament blijft en niemand kan een ander leggen (1 Kor. 3:11). Het is eens voor altijd door apostelen en profeten gelegd en Jezus Christus zelf is de hoeksteen (Ef. 2:20). Om erop te bouwen, gaat God voort met levende stenen te maken, zoals Hij voortgaat met het ter beschikking stellen van de nederige en afhankelijke getrouwen: Goud, zilver en kostelijke stenen, die geschikt zijn om het vuur te weerstaan, maar de rest zal verbranden.

Dat men verkeerd gebouwd heeft op dit fundament, veranderd niets aan haar plaats of aan haar standvastigheid. Wij moeten weliswaar altijd waakzaam zijn tijdens deze boze tijden. Het zegel van het vaste fundament van God heeft een dubbele indruk: de ene kant is om vol vertrouwen dankbaar te zijn (*“de Heer kent hen die de Zijnen zijn”*) de andere kant waarschuwt ons om op te letten (*“Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid”*).

De middelen die ter beschikking staan van de getrouwen, zeker die van het fundament, hebben niets aan waarde verloren. Ze zijn allemaal verbonden met deze drie goddelijke werkelijkheden:

- De tegenwoordigheid van de Heer
- Het Woord
- De Heilige Geest

Al in vroeger tijden, binnen het kader van de aardse beloften, kon het overblijfsel, tot wie Haggai zich richtte er als de kracht van kennen. *“Maar nu, wees sterk, Zerubbabel, luidt het woord des HEREN, en wees sterk, Jozua, zoon van Josadak, hogepriester, en wees sterk, al gij volk des lands luidt het woord des HEREN, en gaat aan het werk, want Ik ben met u, luidt het woord van de HERE der heerscharen, overeenkomstig het woord dat Ik u beloofd heb, toen gij uit Egypte uittoogt en mijn Geest in uw midden stond: vreest niet”* (Hag. 2:5-6). Hoeveel te meer dan voor christenen, voor wie eenmaal het verlossingswerk is volbracht en de geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten geopend zijn, door de verheerlijkte Jezus Christus. De apostelen waren slechts de kanalen, de wonderbare gaven waren alleen voorbijgaande openbaringen, van deze onveranderlijke hulpbronnen.

Dat de belofte van de tegenwoordigheid van de Heer wordt miskend en dat Zijn Naam wordt veracht, veranderd niets aan de waarde van deze Persoon en aan Zijn gezegende Naam. Het zwaard van de Geest behoudt zijn scherpte, zelfs als zorgeloosheid of lafheid het in de schede zou laten. De lichtbron zelfs las die verborgen is onder de korenmaat of onder het bed, heeft niets aan helderheid ingeboet en is klaar om te stralen. De Heilige Geest is nu op aarde net als op de Pinksterdag. Wat van de mens is, verouderd en raakt in verval, maar niet wat van God is. *“Is mijn hand dan werkelijk te kort om te verlossen, of is er in Mij geen kracht om te redden?”* (Jes. 50:2). Laat ons deze prachtige goddelijke bevestiging vast houden: *“Ik ben met u... ...overeenkomstig het Woord... ...en mijn Geest in uw midden... ...vreest niet”*. Wees er van

verzekerd, dat de genade van God, naar Zijn goedheid die altijd blijft, zal voorzien tot aan het einde in vaten voor het geloof, de hoop en de liefde. Deze drie dingen blijven, tot Zijn heerlijkheid en naar Zijn soevereiniteit. God blijft dezelfde. Hoewel de werken van het begin, de arbeid en de volharding tegenwoordig niet meer gevonden als kenmerk van de Gemeente. De bron ervan is niet opgedroogd, voor wie er uit wil putten.

Het is heel bemoedigend voor getrouw gelovige te weten, dat al deze hulpbronnen blijven, wat de toestand van de wereld en van de christenheid ook is. Er is altijd een weg voor het persoonlijk getuigenis. “*Wie overwint...*” zegt de Heer “...*Wie een oor heeft, die hore...*” (ontvangen voor jezelf), “*wat de Geest tot de gemeenten zegt*” (Op. 3:21). Deze belofte die gedaan wordt aan de overwinnaar in Laodicea is niet de minst heerlijke van alle, omdat hij doet zitten met Christus op Zijn troon!

Maar zouden dan deze hulpbronnen ophouden een gemeenschappelijke kracht te hebben, zoals sommigen geneigd lijken te geloven? Zouden ze niet meer ter beschikking staan van de twee of drie die vergaderd zijn in de naam van Jezus? Het is ongelukkig genoeg maar al te waar, dat de Gemeente heeft gefaald in haar belijdenis op aarde. Ze zal dan ook van het toneel verdwijnen. De Heer zal de Zijnen komen halen en Zichzelf aan haar voorstellen. En zij zal de Bruid zijn in hemelse heerlijkheid. Daarna zal Hij het lege, op aarde achtergebleven, huis, oordelen, zoals het ook kort geleden met het huis van Israël is gebeurd. Maar tot aan het einde van deze geschiedenis en al zouden er ook maar twee of drie zijn, die deze grote dingen hebben begrepen, blijven ze in bezit van de Gemeente van God. Het lijkt er misschien niet meer op in de ogen van de wereld, maar wij moeten ze onderscheiden. Is het niet in onze dagen, meer dan ooit van belang, dat de belofte van de Heer: “*Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden*”, al zijn waarde behoudt? Ondanks de kleine kracht van Filadelfia was het voor hen belangrijk, dat het Woord al Zijn onfeilbare kracht behield.

De tegenwoordigheid van de Heilige Geest van Zijn kant heeft dit bijzondere gevolg bij de Bruid, dat zij zegt, wat Hij zegt: “Kom”. En even krachtig als deze tegenwoordigheid, is de werkelijkheid van de Gemeente op aarde. De Gemeente gevormd door de Heilige Geest, gebouwd op de rots, de éne Gemeente. De Gemeente, het Lichaam van Christus. De Gemeente die opgroeit door de gaven op aarde gegeven, niet speciaal voor de een of andere groep, maar voor het geheel. De Gemeente, verbonden met Christus zelf, het verheerlijkt Hoofd in de hemel. De Gemeente tenslotte, het huis Gods, Zijn woonstede door de Geest.

Als de eenheid van deze Gemeente, in haar geheel bekeken, alle leden van het lichaam van Christus, bezitters van het nieuwe leven, niet zichtbaar is, is het zeker niet door het beginsel, maar door de zonde van hen, die haar samenstellen. Maar zij bestaat wel en het geloof kan zich daarover verheugen. De Heilige Geest, de Geest van kracht, wijsheid en raad, blijft in het

midden van haar. Ongetwijfeld wordt Hij gehinderd in Zijn openbaring, bedroefd in individuele personen, uitgeblust in de kerken en praktisch buiten gezet waar de mens de leiding heeft genomen, die de Heer toebehoort. Maar nog eens, Hij is in zichzelf niet minder geworden. Zouden Zijn gaven niet opgewassen zijn tegen de noden van de Gemeente? Zeker niet. “*Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen*” (Ps. 81:10). Maar waar is de eetlust? In plaats van vurig de geestelijke gaven te willen hebben, laten wij ons inpalmen door de geest van Laodicea. “*Ik ben rijk en verrijkt en heb aan niets gebrek*”. De basis van de tegenwoordige lautheid is dit welgevallen in deze valse rijkdom. Het is de verwarring tussen wereldse voorspoed en geestelijke rijkdom. Hierdoor wordt men blind voor zijn ellende en de vormen nemen de plaats in van godsvrucht, waarvan men de kracht verloochent.

3. Praktische gevolgen

Het zijn deze heilige verlangens van een vurige ziel, die wij moeten terugvinden. Godsvrucht is het vertrouwen op God en de wens om te gehoorzamen en onderworpen te zijn aan de wil van God. De Gemeente bestaat, ik moet haar erkennen, wat ook de toestand van het huis is. Ik moet mij erin gedragen als in het huis van God, naar de leiding en alleen die leiding, die het Woord geeft.

Laten bevreesd zijn onze gedachten te stellen in de plaats van de goddelijke leiding. Het resultaat is dan een vormendienst, zoals die van de godsdienstige organisaties, waar een geestelijkheid zich plaatst tussen de priesters en God en waar het gezag van de Heilige Geest praktisch verworpen wordt door de dienst van mensen. Het gevaar is niet minder, ook al geven we voor dat we ons aan het Woord houden, dat wij het behandelen als een dor en koud wetboek, waar geen enkele plaats gelaten wordt aan de geestelijke oefeningen van de getrouwen. Laten wij ons steeds herinneren dat het Woord geest en leven is. Het is altijd waar, dat de letter doodt en dat de Geest levend maakt.

Wij moeten aan God de noodzakelijke gaven voor Zijn Gemeente vragen en wij moeten de gaven van de Heer erkennen waar ze zich bevinden. Wij moeten ons verheugen dat er evangelisten, herders, profeten en leraren zijn, die mensen toevoegen, verzorgen en onderwijzen. Welke middelen God ook gebruikt, de gaven zijn voor het gehele lichaam, waarvan de leden zo verstrooid zijn, dat alleen de Heer kent die de Zijne zijn. Wij moeten ook wensen en vragen, dat alle nuttige ambten voor de kudde, opziensers, dienaars trouw uitgeoefend worden, door mannen aangeduid volgens het Woord (zie 1 Tim. En Titus) en door de Heer. Het komt helaas maar al te vaak voor dat we vaker kritiek uitoefenen dan voorbede doen, voor wat de dienst aan de heiligen verricht. Een uitnemender weg is die van de liefde.

Laten we ons goed overtuigen, tenslotte, dat de afscheiding, dat overeenkomt met de tweede kant van

het zegel van het fundament, niets gemeen heeft met een eenvoudig uiterlijke scheiding. Het wordt ons bevolen: ons te *“onttrekken aan ongerechtigheid”*. Zich af scheiden van de vaten tot oneer is een van de toepassingen van dit terugtrekken. Maar het zou een vorm kunnen worden. Laten we niet denken, dat omdat wij ons vergaderen buiten de grote godsdienstige gemeenschappen wij beschermd zouden zijn voor een belijdenis zonder leven. Vaak laten wij ons teveel voor staan op een scheiding, die geen enkele waarde heeft, als zij niet in het hart heeft plaats gevonden en als zij wij ons tevredenstellen met een uitwendige positie. Het eindresultaat daarvan is een sektegeest en geestelijke trots.

Het komt niemand toe grote dingen in onze tijd te zoeken. De Gemeente herstellen in haar zichtbare eenheid is slechts een hersenschim. Moeten we dan maar aannemen dat de Gemeente vermengd wordt met de wereld? God beware ons ervoor! Welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Maar we kunnen ons ook niet tevreden stellen met de gedachte van een onzichtbare Gemeente zonder getuigenis hier beneden. Ik wil het nog eens herhalen: als de Gemeente zo weinig zichtbaar is, bewijst dat haar verval. Maar zij is en zal altijd zichtbaar zijn en daar alleen, waar gelovigen, om hier uitdrukkingen van anderen te gebruiken: ‘vergaderd zijn en tezamen

wandelen naar het Woord van God. Die aan de Heilige Geest zijn plaats laten en soevereine werkzaamheid tot verheerlijking van de Heer Jezus. Voor de rest is het alleen maar de zaak van de omstandigheden. Zijn er maar twee of drie of zijn er honderdtallen of miljoenen. Het aantal die vergaderd zijn is maar een bijzaak.

De wereld kan er geen deel aan nemen, maar de hemel let erop. Een klein aantal is al voldoende, opdat de zo verschillende wijsheden van God geopenbaard kunnen worden aan de overheden en machten in de hemelse gewesten door de Gemeente (Ef. 3:10). Gegeven deze omstandigheden markeert dit het verval van wat toevertrouwd is aan de mens, want de grote meerderheid van hen, die zich christen noemen, willen of kunnen er geen deel van uitmaken! Maar het is een boven alles vertroostende gedachte is, dat ondanks, dat de mens ongeschikt is te handhaven wat hem is toevertrouwd, God zelf weldra in kracht zal bevestigen, tot Zijn volle heerlijkheid. Het is de belofte die gedaan werd aan Filadelfia. In die tijd zal gezegd worden: *“Wat heeft God ons nu aangedaan!”* (Gen. 42:28)? *“Hem nu, die in staat is zeer overvloedig te doen boven alles wat wij bidden of denken, naar de kracht die in ons werkt, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus, tot in alle geslachten van alle eeuwigheid! Amen”* (Ef. 3:21).

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1945-253](#)

Titel: [A lui gloire dan l'Assemblée](#)